

РЕШЕНИЕ

№ 6664

гр. София, 05.12.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 31 състав, в публично заседание на 05.11.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Мария Попова

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **3574** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 215, ал.1 от Закона за устройство на територията /ЗУТ/и е образувано по жалбата на [фирма], ЕИК [ЕГН], със седалище [населено място] против мълчалив отказ на директора на дирекция “Контрол по строителството” , сега директора на дирекция „ Общински строителен надзор” при Столична община за издаване на Удостоверение за въвеждане в експлоатация на строеж “ Жилищна сграда с Н кота корниз до 10.00м. и подземни гаражи”, находящ се в УПИ ХХ-431, кв. 59, м. “кв. Б.” по плана на [населено място], район „В.”.

В жалбата са наведени доводи за незаконосъобразност на оспорения отказ, поради съществени нарушения на административно производствените правила и на материалния закон. Твърди се, че по смисъла на чл. 177 от ЗУТ, изложените от административния орган фактически обстоятелства не са основание за постановяване на отказ за въвеждане на строежа в експлоатация. Моли съда да постанови решение, с което да отмени оспорения отказ и задължи административния орган да издаде исканото удостоверение за въвеждане в експлоатация. Претендира присъждане на направените по делото разноски.

В с.з., жалбоподателят се представлява от адв.К., който поддържа жалбата и искането за отмяна на оспорения мълчалив отказ.

Ответникът, чрез процесуалния си представител изразява становище за неоснователност на жалбата. Претендира присъждане на юрисконсултско

възнаграждение.

Настоящият съдебен състав, след като се запозна с доказателствата по делото и прецени доводите на страните, намира жалбата за ДОПУСТИМА, като подадена от надлежна страна срещу административен акт, подлежащ на съдебен контрол, в законоустановения срок по чл. 149, ал. 2 от АПК.

Искането за издаване на удостоверение за въвеждане в експлоатация е подадено от дружеството-жалбоподател на 19.01.2012г., видно от вх. N в НАГ-С..

Срокът за обжалване на мълбалив отказ съгл. разпоредбата на чл.149, ал.2 от АПК изтича на 04.03.2012г., а жалбата срещу него е подадена по пощата на 03.03.2012г.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Административното производство е образувано с подаването на Искане за издаване на удостоверение за въвеждане в експлоатация на строеж “ Жилищна сграда с Н кота корниз до 10.00м. и подземни гаражи”, находящ се в УПИ ХХ-431, кв. 59, м. “кв. Б.” по плана на [населено място], район „ В.”. Искането е входирано в дирекция „ Контрол по строителството” при Направление „ Архитектура и градоустройство”- СО с вх.N ТК-70-00-398/ 19.01.2012г.

От съдържанието на молбата става ясно, че това е поредната молба, подавана от жалбоподателя с искане в горния смисъл. В молбата се сочи, че не е възможно да се изпълнят дадените от ответника указания и да се представят доказателства, установяващи регламентиран достъп до строежа, на улична регулация и на проведени отчуждителни процедури. Соци се, че провеждането на тези процедури са извън възможностите на заявителя и се касае за неизпълнение на Столична община на поети задължения съгласно сключен договор за поръчка с [фирма] за изграждане на инфраструктурни обекти./ л.16/

С писмо с изх.N ТК-70-00-398/02.03.2011г., жалбоподателят отново е уведомен за непълноти в преписката, които следва да отстрани, а именно да представи допълнителни доказателства за регламентиран достъп до строежа и данни, установяващи, че е приложена уличната регулация и са проведени отчуждителни процедури за реализиране на тупика.

Писмо с изх.N ТК-70-00-398/ 27.12.2011г. не следва да се обсъжда, тъй като същото е изпратено на жалбоподателя преди подаване на заявление за издаване на удостоверение за въвеждане в експлоатация.

С писмо с вх.N ТК-70-00-398/14.02.2012г. на директора на дирекция „ Общинска собственост”- СО , ответникът е уведомен, че на този етап възлагане на имота не е възможно поради факта, че същият не е включен в Програмата за придобиване на собственост от СО чрез отчуждаване по смисъла на чл.8, ал.9 от ЗУТ.

По делото е изслушана СТЕ, която не е оспорена от страните и се кредитира от съда като компетентно и обективно изготвена.

ВЛ е установило, че към датата на издаване на В. за проучване и проектиране за процесния строеж от 26.01.2005г., достъпа до имота по действащия план е осигуряван по [улица]- 300б. Върху издадената виза няма отбелязване, че след построяване на сградата ще се проведе производство по отчуждаване на имот за осигуряване на достъп до същата или че възложителят е длъжен да си осигури право на преминаване. Разрешението за строеж N 569 е от 30.11.2005г. Същото е издадено без отбелязване, че не е реализирана отчуждителна процедура.

Към датата на издаването му по плана на [населено място], м.” кв.Б.”, район В. няма изменение на регулационния статут на имота, т.е. няма изменение на предвидения по

план достъп след датата на издаване на визата за проектиране.

В периода от издаване на визата за проектиране и проучване за строежа до датата на подаване на искането за въвеждането му в експлоатация по действащия за района план няма изменение, няма одобрен ПУП, променящ статута на имота и начина, по който се осигурява достъпа до него.

По делото са приложени разрешение за ползване N ДК-07-701 от 28.12.2009г. за строеж: уличен водопровод за УПИ ХХ-431, кв.59, м." кв.Б." и разрешение за ползване N ДК-07-С-393 от 18.10.2010г. за строеж: външно ел.захранване за жилищна сграда в същия УПИ.

При така установеното от фактическа страна и след извършена служебна проверка по реда на чл.168, ал.1 вр. с чл.146 от АПК, настоящият състав обосновава следните правни изводи за основателност на жалбата:

Разпоредбата на чл. 177, ал. 1 от ЗУТ въвежда задължение за възложителя, след завършване строежа и приключване на приемните изпитвания, когато те са необходими, да регистрира пред органа, издал разрешението за строеж, въвеждането на обекта в експлоатация, като представи окончателния доклад по чл. 168, ал. 6, договорите с експлоатационните дружества за присъединяване към мрежите на техническата инфраструктура и документ от Агенцията по геодезия, картография и кадастър, че е изпълнено изискването по чл. 175, ал. 5. Законът не регламентира основания за постановяване на отказ за регистрация на въвеждането в експлоатация на обекта. Тези основания могат да се извлекат по аргумент на противното от изискванията, регламентирани в чл. 177, ал. 1 от ЗУТ. След като въвеждането на обекта в експлоатация е предпоставено от депозирането на подробно изброени документи, съставени в хода на строителния процес, то тяхното непредставяне от страна на възложителя е основание административния орган да постанови отказ.

Безспорно в случая е налице мълчалив отказ, предвид факат, че липсва произнасяне по направеното искане за въвеждане на експлоатация на процесния строеж с вх.N ТК-70-00-398/ 19.01.2012г.

Съдът не възприема тезата на ответника, че не е налице мълчалив отказ предвид цитираното писмо за комплектоване на документацията, конкретно предвид непредставянето на доказателства за установяващи регламентиран достъп до строежа, на улична регулация и на проведени отчуждителни процедури.

Такива указания са давани и по направено предишно искане на жалбоподателя и съответно не са изпълнени поради. Очевидна е невъзможността на дружеството да представи исканите доказателства, както и очевидно е, че е извън неговите възможности провеждането на отчуждителна процедура. С такова правомощие разполага единствено Столична община по предвидения в закона ред. Факт е и неизпълнение на поетите от нея задължения съгласно сключен договор за поръчка с [фирма] за изграждане на инфраструктурни обекти. Какви са причините за неизпълнение то е въпрос, който е извън рамките на настоящето производство. Недопустимо е обаче, жалбоподателят да бъде поставян в подобна безизходна ситуация, а администрацията да черпи права от собственото си неправомерно поведение.

Така сочените в с.з. от процесуалния представител на ответника фактически основания не съответстват на установените в нормата на чл. 177, ал. 1 от ЗУТ условия за въвеждане на обекта в експлоатация. Същите не попадат в обхвата на документите, за които възложителят е задължен да представи при регистриране на въвеждането на

обекта в експлоатация. С оглед на това и оспорения в настоящото съдебно производство отказ е постановен в нарушение на материалния закон.

Административният орган е следвало да се произнесе изрично по направеното искане, като изложи подробни мотиви в съответствие с изискванията на чл.59 от АПК и посочи фактически основания/ извън горните/, при наличието на които се предвижда за отказ за издаване на удостоверение за въвеждане в експлоатация. В настоящия случай, спрямо възприетите от страна на административния орган фактически основания не са приложени съответните прави норми, тъй като тези фактически основания не са предвидени като основание за отказ.

Отделен е въпросът дали доколко основателно изобщо е искането за допълване на приложените документи с цитираните доказателства.

Както бе посочено и по-горе, приетата по делото експертиза не е оспорена от страните и се кредитира от съда като компетентно изготвена.

От експертизата се установява, че към датата на издаване на В. за проучване и проектиране за процесния строеж от 26.01.2005г., достъпа до имота по действащия план е осигуряван по [улица]- 300б. Върху издадената виза няма отбелязване, че след построяване на сградата ще се проведе производство по отчуждаване на имот за осигуряване на достъп до същата или че възложителят е длъжен да си осигури право на преминаване.

Към датата на издаването на разрешението за строеж N 569 е от 30.11.2005г. по плана на [населено място], м." кв.Б.", район В. няма изменение на регулационния статут на имота, т.е. няма изменение на предвидения по план достъп след датата на издаване на визата за проектиране. Същото е издадено без отбелязване, че не е реализирана отчуждителна процедура.

В периода от издаване на визата за проектиране и проучване за строежа до датата на подаване на искането за въвеждането му в експлоатация по действащия за района план няма изменение, няма одобрен ПУП, променящ статута на имота и начина, по който се осигурява достъпа до него.

Следователно, достъп до имота се осъществява именно по този/ същия/ начин съгласно плана, действащ към момента на одобряване на визата за проектиране и издаване на строителното разрешение, а именно по [улица]- 300б. ВЛ е извършило и оглед на място и е установило, че достъпът до УПИ ХХ-431, кв.59, м." кв.Б." по пална на [населено място], район „ В." е по асфалтирана улица тупик, като от едната страна има бордюри, а от другата е подпорна стена, която е ограда на съседен на улицата тупик УПИ.

След като се е запознало с материалите по делото, ВЛ е установило, че искане с за въвеждане на експлоатация на процесния строеж с вх.N ТК-70-00-398/ 19.01.2012г. е комплектовано с необходимите и изискуеми се документи съгл.чл.177, ал.1 и сл. от ЗУТ и изискванията на Наредба N 2/31.07.2003г., както и че не са налице предвидените в чл.178, ал.2 от ЗУТ пречки строежът да не бъде въведен в експлоатация. Изпълнена е вертикалната планировка, както и предвиденото озеленяване. Фасадите на сградата са завършени съобразно одобрения проект.

Поради изложеното по-горе съдът следва да уважи жалбата на лицето и да върне преписката на административния орган за ново произнасяне. Макар съдът да не може да задължи ответника да издаде исканото удостоверение, по аргумент от разпоредбата на чл.173, ал.3 от АПК, то при новото си произнасяне органът следва да има предвид, че не може да коментира или откаже на лицето издаване на исканото удостоверение

въз основа на представени вече или коментирани от съда факти.

Съдът намира, че оспорения акт се явява незаконосъобразен, като издаден в нарушение на процесуално правните и материално правните норми, поради което следва да бъде отменен.

На осн.чл.174 от АПК, съдът определя едномесечен срок за произнасяне.

На основание чл. 143, ал. 1 от АПК и с оглед изхода на процеса, разносните по производството трябва се възстановят на жалбоподателя от бюджета на органа, издал отменения акт. В случая разносните следва да бъдат възстановени от бюджета на Столична община и са в размер на 350 лв.

На основание чл. 215, ал. 7 от АПК настоящото решение не подлежи на обжалване.

Водим от горното и на осн.чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд – София-град, II отделение, 31-ви състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма] мълчалив отказ на директора на дирекция “Общински строителен контрол” при Столична община за издаване на Удостоверение за въвеждане в експлоатация на строеж “ Жилищна сграда с Н кота корниз до 10.00м. и подземни гаражи”, находящ се в УПИ ХХ-431, кв. 59, м. “кв. Б.” по плана на [населено място], район „ В.” по подадено искане с вх.№ ТК-70-00-398/ 19.01.2012г.

ВРЪЩА административната преписка на директора на дирекция “ Общински строителен контрол” при Столична община за ново произнасяне.

ОПРЕДЕЛЯ едномесечен срок за произнасяне.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на [фирма], ЕИК [ЕГН] разноски по делото в размер на 350 /триста и петдесет/ лева.

Решението не подлежи на обжалване.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: